

„Nemcsak a magasságot, a sebességet is bírni kell”

Szabó Péter, az FAG Magyarország Ipari Kft. ügyvezető igazgatója, 1978-ban Debrecenben született. A Mechwart András Gépipari és Informatikai Szakközépiskolába járt, gépgyártás technológia szakon végzett. A technikus minősítés után jelentkezett az Ybl Miklós Főiskolára, ami utána lett a Kossuth Lajos Tudományegyetem Műszaki Főiskolai Kara. Gépészmérnök és mérnök-tanár szakon végzett, kétdiplomás szakon, 2001-ben. Az egyetem után a német FAG debreceni gyárába került termelési gyakornokként, majd folyamatfejlesztéssel foglalkozott a műszaki mérnökségen, ezt követően pedig a műszaki szolgálaton dolgozott. Ezután termelési vezető lett, és 2008 óta az FAG ügyvezető igazgatója.

■ ÖLVETI LÁSZLÓ, 2012.

Milyen emlékeid vannak a főiskoláról? Mire emlékszel szívesen vissza?

– Nagyon élveztem a főiskolát, azért is, mert műszaki szakközépéből jöttem. Nem volt teljesen új az egész, mint annak, aki a gimnázium után jött az Yblre. Mindig is imádtam a műszaki dolgokat, a műszaki jellegű tantárgyakat, mint például a technológiát. Akkor Szabados Mátyás oktatta, aki sajnos ma már nincs köztünk, ő volt az egyik kedvenc tanárom, illetve Fazekas Lajos a mostaniak közül. Nagyon jó kapcsolat alakult ki közöttünk, ez folytatódott a későbbiekben is. Többek közt ennek köszönhetően jött létre az FAG és az egyetem közötti együttműködése. A tanulás mellett fontos volt a kapcsolódás is: a csocsóbajnokságok, a focibajnokságok, a szerdai pihenések, lazulások, a Pince-bulik, az Egyetem Kávéház. Én nem voltam örült nagy bulizós, de ezek azért hozzátartoztak a főiskolai létezéshez.

A csoporttársaidal tartod még a kapcsolatot?

– Igen, nálunk is sokan dolgoznak, velük természetesen mindenféle képp. Vannak közösségi oldalak, azokon is, amennyire időm enge-

di. Az igazság az, hogy ma már nem olyan, mint régen, mikor sokkal több idő volt ápolni ezeket a barátságokat. Mostanában már mindenki rohan, de az sokat segít, hogy a cégnél 10-15 fő biztos van az évfolyamomról, a tankörömből, meg olyanok is vannak, akik egy-két évvel plusz-mínuszban jártak a főiskolára.

Amikor elvégezted az egyetemet, ezt a pozíciót képzelted el magadnak?

– Egyetlen dolog érdekelt, a műszaki terület. Minden, ami műszaki dolog volt, már kicsi korom óta foglalkoztatott. Négy év után fogalmazódott meg bennem, miután vezetői pozícióba kerültem, hogy ez nagyon érdekel. Az elején inkább a karriervágy hajtott, ami most már teljesen átváltott egy másik irányba. Nagyon bizonyítani se akarok magamon és a családon kívül senkinek. Most már teljesen másról szól a dolog. De hogy ebbe az irányba elinduljak, kellett az akarat, az elszántság, meg egy picit egoizmus is.

Karrierista típus vagy?

– Nem, de ahogy az ember egyre többet tapasztal, felnő a feladathoz, tudatosan képi magát, elindul a vezetői pozíció irányába. Van egy nagyon jó mondás, ami szerintem mindig is érvényes lesz, nagyon sokszor bebizonyosodott már: nemcsak a magasságot, a sebességet is bírni kell. Törhet az ember felfelé, de ennek vannak árnyoldalai is. Rengeteg lemondás, a felelősség felvállalása, tudni kell ezt kezelni, különben nem működik.

Hogyan lett az FAG Debrecen és a megye legnagyobb foglalkoztatója?

– Az ideai alkalmazotti átlaglétszámunk 1280 fő körül van, ez mozog, 1250 és 1300 között. Úgy gondolom, hogy kellett hozzá minden dolgozónk, egy jó csapat. Kellott, hogy magyar vezetése legyen a cégnek. Azelőtt német vezetés volt, és ők nem hosszú távra terveztek. Ez óriási hátrány volt. Tudja, hogy fél-egy év múlva megy, csinál gyorsan egy eredményt, és mindegy, hogy mit hagy maga mögött. Ahhoz, hogy idáig eljutottunk, kellett egy hosszú távú cél, ami fel van bontva közép és rövid távra. Tiszta jövőképünk van, tudjuk, hogy mit szeretnénk a gyárral. Jó felépítésű vezetői gárdánk van tapasztaltabb fiatalokból, és vannak, akik ezt az egészet megvalósítják, ők a legfontosabb láncszemek.

Úgy hallottam, olyan típusú vezető vagy, hogy az 1200 alkalmazottból legalább ezret név szerint ismeresz?

– Nem mondanám magam annak a tipikus ügyvezetőnek, amilyennek valószínűleg elképzelnek az emberek. Az, hogy lemegyek a gépekhez, az emberekhez, ha kell, belenyúlok a munkába és összekoszolom magam, nekem az nem probléma. Én is az üzemben kezdtem, ott dolgoztam két évig, mikor gyakornok voltam, nekem ez nem idegen terület. Tényleg nagyon sok embert ismerek, szerintem több mint nyolcvan százalékukat név szerint, arcról meg még többet.

Mik a távlati terveid?

– Jó kérdés, sokat gondolkodom rajta. Harmencöt éves vagyok, az ország második megyéjében az egyik legnagyobb foglalkoztató cég ügyvezetője. Mit akarok még? Amit én személyesen szeretnék mint igazgató: még jobb, még teljesebb vezetővé válni, de ehhez még több tapasztalat kell. Idén is különböző gyárakban jártam, Japánban és Koreában, megnéztem, hogy csinálják ott. Folyamatosan próbálom magamat képezni. Rengeteg új dolgot kell még megismernem.

A DEJa vu-t végzősök kapják a diplomájuk mellé. Nekik mit tudsz javasolni?

– A leglényegesebb a nyelvtudás, enélkül sehol nem boldogulnak. Látjuk nálunk is, szenvedünk mi is, mikor egy-egy területre nincs megfelelő ember. Ezenkívül akarattal és szorgalommal szinte majdnem mindent lehet pótolni. Ha ezek megvannak, és megtalálja az ember azt, amit szeret, akkor biztos, hogy boldog lesz a munkahelyén.

Több éve sikeres az FAG ösztöndíjprogramotok a Debreceni Egyetemen. Hogyan látod a kapcsolatokat az egyetemmel?

– 2001-ben, mikor ide jöttem dolgozni, akkor indította első programját az FAG, az ún. tréningprogramot. Összegyűjtötték a végzős hallgatókat az ország különböző pontjairól, egyetemeiről, főiskoláiról és elindították őket a cégben, én is részese voltam ennek. Mikor ügyvezető lettem, az első javaslatom az volt, hogy kellene az egyetemmel kötni egy együttműködést. Fontos, hogy ne csak akkor jöjjenek ide dolgozni, mikor már végeztek, hanem már előtte két évvel. Nyári gyakorlat, gyakorlat, iskola melletti munka. Ez volt a lényege, hogy szerezzenek szakmai tapasztalatot.

Itt két év alatt megtapasztalják, hogy milyen egy német cégnél a kultúra, a munkamorál, a munkatempó. Lehet, azt mondja két év után a hallgató, hogy figyelj, ez nekem túl sarkos, nekem ez nem működik, jobban szeretem az olyan céget, ahol sokkal lazább, kötetlenebb a munka, és nem szeretem azt, ahol ennyire be vagyok szorítva tény és célszámok közé. Ezzel nincs semmi gond.

Viszont ha ráérez, és azt mondja, igen, tetszik, akkor nekünk is szerencsénk van, mert úgy lép be ide az egyetem után a diplomás hallgató, hogy már van helyismerete, azonnal tudjuk küldeni, hogy tessék, ez lesz a feladatod, ez lesz a munkád. Nagyon fontos a gyakorlat minden területen, mert nélküle nehezen tudnak elhelyezkedni a friss diplomások.

